Ч. 129. Субота 25 (12) червня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Парляментарні справи. — Відкрите угорского сойму. — Цісар в Будапешті. — Справа кретийска.

На вчерашнім засіданю палати послів по перерві, в часі котрої провідники клюбів нараджували ся над способами голосованя над резолюциями, відкрив президент о годині 6¹, на ново засіданє. З між резолюций ухвалено також резолюцию, аби правительство приступило безпроволочно до будови водних каналів. По ухваленю всіх резолюций покінчено друге читанє буджету і на тім засіданє замкнено. Слідуюче нині о годині 11 перед полуднем. На дневнім порядку третє читанє буджету. Засіданє має бути коротке і відтак настане кількадневна перерва в нарадах.

В часі тої перерви має радити комісия буджетова над предложенем що до заснованя італіяньского правничого виділу, а від 27-го субкомітет, установлений фінансовою комісиєю. Рівночасно в сім часі буде здасть ся нараджувало ся правительство зі сторонництвами над неполагодженими ще парляментарними працями, а особливо в справі полагодженя податкового предложеня. Щож дотикає нарад над предложенем в справі італіяньского університету, то президент міністрів бар. Бінерт зазначив поновно на конференциї з президиєю Кола польского, що правительство налягає рішучо на те, щоби то питанє було безусловно полагоджене. Очивидно президент міністрів числить ся з можливостию словіньскої обструкциї, однак він сподіє ся, що охочі до праці сторонництва можуть рішучо поборювати сей опір. Члени президиї Кола польского запевнили президента міністрів, що Коло польске буде цілковито попирати правительство дотично сего питаня.

„Slav. Corr.“ доносить: Парляментарна комісия славяньскої Унії відбула вчера наради, на котрих Словінці закомунікували жаданє в справі признаня студий і екзамінів з загребского університету, в справі заіменованя словіньских доцентів в університеті пражскім або краківскім та декляpацию правительства в справі утвореня словіньского університету. Словінці заявили готовість до справедливого компромісу в справі італіяньского факультету. Як би ся дорога показала ся неможливою, то они мусїли би вибрати иншу. Парляментарна комісия ухвалила з цілою енерґією попирати жаданя Словінців а передусім зачекати на відповідь президента міністрів і міністра просьвіти, котра наступить на нинішнім засіданю.

Дня 19 с. м. відбуло ся у Львові спільне засіданє президиї центрального комітету та частини послів з народово-демократичного польского сторонництва, на якім нараджувано ся над положенем, спричиненим послідними подіями в тім таборі. Принято резолюцию, в якій означено докладно обсяг діланя зборів сего сторонництва, президиї сторонництва і ґрупи парляментарних послів відповідно до статутів. Президиї висказано довіре. Головою остав др. Павліковский, єго заступником др. Ґрабский. В польских парляментарних кругах не вірять однак, щоби в той спосіб удало ся усунути непорозумінє між радикальриму і умірковаными членами сторонництва.

Вчера відбуло ся перше засіданє угорского сойму. Посли явили ся майже всї. Трибуни були переповнені. На предсїдателя зі старшини запрошено 96-літного посла Йосифа Мадараша з партиї Юшта. Мадараш виголосив коротку але противправительственну промову, приняту своїми прихильниками з одушевленем

Тайна раненого.

З француского — Перра Салеса.

(Дальше).

Того дня доктор Дербоа говорив також о всіх своїх недужих з вимком Фірміна, аж сестра Олимпія мусїла сама о него спитати.

— А мій бідний Дібрейль?

Доктор нервово здвигнув раменами.

— Дібрейль, Дібрейль! — воркнув. — Хиба сам Господь Бог схоче менї допомогти... Щож ви хочете, аби я зробив, коли знов який відломок або хочби найменший волосок з остроги, що не всиів вийти, стане проходжувати ся по мозку? А менї здасть ся, що так іменно є!

І відійшов розлючений. Але в хвили, коли вже був на порозї, сестра Олимпія відоввала ся:

— Пане докторе!

Дербоа відвернув ся напів усьміхнений. Вже догадав ся.

— То певно о того крілика для Фірміна, що? — Отже зробіть єму ту приємність.... Горячка не надто велика.... нехай отже їсть крілика.

І пійшов дальше, не звертаючи уваги, що за ним ішла якась женщина. Аж на розї улицї Марцелька поважила ся приступити до него в великим страхом і поважанем.

— О, дякую, дякую вам пане доктор! — говорила. — Я сестра Дібрейля.... Не умію висказати вдячности.... Я чула, що пан доктор говорили.... Який же щасливий буде Фірмін!

Вид Марцельки привернув докторови добрий настрій. Усьміхаючи ся сердечно, спитав:

— То ваша сьвяточна страва?

— Так пане докторе...

Здержала ся. Тяжко то було виповісти, але вкінци відважила ся:

— Я не богата — пане докторе, о ні! Маю лиш девятьсот франків в касї щадничій. Але коли би для уратованя Фірміна треба було....

Доктор глядів на неї уважно.

— Славна дівчина! — воркнув.

— Ви єго уратуєте, пане докторе! — благала Марцелька.

— Нічого не залишу, моя дитино. А ти сховай свої ощадности. Нам не платить ся. — Але — додав сьміючи ся — і менї також придав би ся хороший крілик з Нормандиї.

Відійшов скоро, полишаючи Марцельку зворушену, з серцем переповненим вдячностию.

По тій розмові з доктором почула ся Марцелька покріпленою на души. Цілий страх, який в ній будило перед тим само вже то слово: шпиталь — розвіяв ся. Майже цілу годину проходжувала ся перед шпиталем, повтаряючи собі:

— Там єсть мій Фірмін.... І він вдоволений.

Ідучи дальше дійшла до церкви і війшла там, аби помолити ся за брата, а відтак майже щасливо вернула до свого готелику.

Цезар не хотів власним ушам вірити, коли прийшовши вечером довідав ся о успішнім висліді відвідин Марцельки в шпитали, але вскорі перестав дивувати ся, подумавши, що та дівчина все і у всім уміла собі давати раду. Той вечер минув на свобідній розмові, бо Марцелька не хотіла вже відновляти розмову о тім негіднім товариши, котрий так ударив Фірміна.

Ждала тепер терпеливо неділї, не хотячи бо надуживати доброти, не сьміла просити о дозвіл відвидженя брата в тиждни. Однак кождого рана доктор Дербоа ідучи до шпиталю, стрічав єї на своїй дорозї. Она тодї поздоровляла єго своїм поклоном, але коли виходив, наближала ся випитуючи о брата. В той спосіб мала добрі вісти, чи радше вірила, що они були добрі, бо доктор мав для неї лише потїшаючі слова, хоч вигляд рани чим раз більше непокоїв єго. Однак гадав, що злі вісти приходять все надто скоро, а відтак та дівчина подобалась єму задля свого довірия.

До родичів написала Марцелька оглядний лист, аби їх не дуже налякати, на що одержала відповідь, котра донесила, що старий Нарізо дуже невдоволений з того, що Марцелька так близько Цезара, а крім того жалує страти часу і гроший. Коли Фірмін має таку запопадливу опіку, то чи треба було їхати до Парижа і переїдати там свої ощадности? Мати потайки надала на почту пересилку і Фірмін діставав часом трохи гарних овочів, масла, яєць і сьвіжих ярин з огороду. Однак раз ціла така пересилка відійшла до доктора Дербоа,

і запросив відтак наймолодших послів на секретарів. Відтак поручив відчитати письмо президента міністрів з повідомленєм, що цісар дня 25 с. м. отворить торжественно сойм в церемоніяльній палаті королівского замку. Письмо то принято до відомости.

Найблизше засіданє назначено на суботу о годині 1 в полудне. На початку буде відчитана престольна бесіда.

Угорский президент міністрів ґр. Кін-Гедерварі був вчера в полудне на довшій авдиенциї у цісаря в Будапешті і здавав справу з внутрішного положеня політичного і вчерашного засіданя сойму. Вечером відбула ся перед королівскою палатою в Буді велика серепада, в котрій взяло участь до 2000 співаків. Цісар явив ся на бальконі; присутні були також міністри і члени тіла дипломатичного.

Найважнійшою комісиєю з посеред комісий босаньского сойму буде аґрарна комісия з огляду на аґрарне питанє, яке має бути розвязане. Вправді аґрарне предложенє правительства буде внесене в соймі аж в часі осінної сесиї, однак комісия возьме вже тепер під обради ті петициї, які вплинули та буде старати ся зовсім незалежно від правительственного предложеня на своїх конференциях заняти ся аґрарним питанєм, щоби приготовити ґрунт для осінної сесиї. Літна сесия має потревати всего на всего три тиждні і заняти ся виключно справою буджету на біжучий рік. Замкненє сесиї має наступити десь в перших днях липня.

Веніцельос, головний керманич кретийского правительства, як доносять з Канеї, мав заявити одному дневникареви, що правительство задумує зажадати від народних зборів, щоби сповнило домаганя опікунчих держав що до музулманьских послів і урядників. Заки зберуть ся 28. с. м. народні збори, має відбути ся нарада проводирів, між якими не було доси згоди що до трактованя кретийских Магометан. Особливо опирав ся рішучо Міхелідакіс, але й він і єго сторонництво уступлять під впливом заяви сер Едварда Ґрея і росийского предложеня. Після сего має повстати коаліцийне правительство, на народних зборах має бути порішене допущенє Магометан без зложеня присяги, а народні збори будуть відложені на необмежений час.

Новинки.

Львів, дня 24 червня 1910.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский виїхав до Кракова на похорон бл. п. бувшого міністра просьвіти дра Мадейского.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував концинїста поліциї Стан. Волїньского, комісарем поліциї, а практиканта концептового скарбу Генр. Клечка, практиканта конц. поліциї Генр. Вільґу та практиканта конц. Намістництва Тад. Гржановского, концииїстами поліциї в етаті краківскої дирекциї поліциї. — Президия гал. краєв. дирекциї скарбу іменувала б. концииїста скарбу дра Волод. Ангелюса на ново концииїстом скарбу в X кл. ранґи в особовім станї галицких властий скарбових.

— **Наданє стипендий.** Гр. кат. епископска консистория в Перемишли надала вакуючі з фундациї ім. дра Йосифа Менціньского стипендиї о річних 400 К почавши від шкільного року 1909/10: Юліянови Менціньскому, ученикови V кл. I гімназиї в Ряшеві, Стеф. Кульматицкому, уч. III кл. філїї акад. (рускої) гімназиї у Львові і Ант. Ад. Скопцеви студентови II року прав на університетї у Львові.

— **З зелізниці.** Перестанок і ладівня „Цебрів“ положений на шляху зелізничім Краків—Підволочиска, отвирає ся з днем 1 липня с. р. для загального руху з виимкою перевозу худоби. Поїзди від'їздять в сторону як до Глубічка о 9·30 і 2·18 в день і о 2·50 на 11·55 год. в ночи: в сторону як до Озірної о 8·24 і 1·56 в день і о 3·48 і 7·12 в ночи.

— **Монастир СС. Василиянок у Львові** подає до відома, що в біжучім році набув дві двоповерхові камениці в дуже гигієнічнім положеню (побіч гімназияльного будинку) на інститут, тому може в нїм сего року більше число учениць знайти вигідне, відповідне новійшим вимогам поміщенє. Однак закуплені доми є доси винаняті. Щоби приладити вигідне поміщенє, потребує заряд знати і то досить вчасно бодай в приближеню число дітий (бо в міру того опорожнить льокаль). Тому звертаєсь до Впв. родичів, котрі числять на поміщене дітий в інституті, щоби найдальше до першої половини ферий шкільних зголосили ся до заряду монастиря при ул. Зибликевича ч. 24.

— **Курс приготовляючий** до іспиту кваліфікацийного також до іспиту з язика німецкого і руского між предмету — розпочинає ся 15 липня. Зголошеня приймає до 1 липня С. Герусіньский, Львів ул. Садівницка ч. 79. Там уділяє ся також інформациї про приміщенє.

— **Гончарска школа** в Коломиї розписує конкурс на приняте учеників. Услівя: укінчених 13 літ житя і укінчена народна школа. Подания, заосмотрені в метрику і послідне шкільне сьвідоцтво треба вносити до дирекциї краєвої гончарскої школи в Коломиї. При школї є бурса, де біднїйші замісцеві ученики можуть за невелику оплату одержати цїле удержанє.

— **В Товстім** скалатского повіта відбуло ся дня 12 с. м. велике торжество посьвячення прапора тамошного „Сокола“. На се сьвято явило ся звиш 3000 народа з околичних сіл. Прибули Соколи з Глїбова і Борок малих та Січі з Грималова, Вікна і Красного. Прибули також делеґати тернопільского Сокола, котрих привитав на двірци в Грималові кошовий тамошної Січи друг Микола Хрупович. О 2 год. по полудни місцевий парох, о. І. Іванчук відправив богослуженє і посьвятив прапор. Потім рушив великий похід Соколів і Січовиків в найбільшім порядку на місце вправ. По привітї делеґатів наступили вільні вправи Січовиків і Соколів, аранжовані дром М. Хруповичем, котрому належить ся щира подяка за єго успішну працю, бо вправи випали без найменшого закиду. Вправляло ся загалом поверх сто Соколів і Січовиків. Опісля слїдували вправи тернопільских Соколів булавами, вправи на дручку і вежі на драбинках. Вправам проводив друг І. Дигдалевич, начальник тернопільского Сокола. З причини великого дощу перервано вправи, а решту програми докінчено у великій салї читальнї „Просьвіти“.

котрий страшно розгнївав ся і вже від тоді Марцелька не сьміла посередничити, потїшаючи ся надією, що вскорі всьо буде дозволене, коли Фірмін прийде до сил.

З виимком тих ранних виходів і рідких прогульок з Цезаром, жила она в цїлковитім відокремленю, занята цїла гадками о Фірмінї, не маючи нїякої охоти оглядання Парижа.

Вкінци надійшла недїля... З рана прийшов до готелю Цезар. Марцелька була вже готова, трохи блїда. Мовчки удали ся до шпиталю.

Опинивши ся в коридори, Марцелька мусїла пристанути, так їй серце стиснулось. Душив єї сопух, добуваючий ся з кухнї, запах бульону змішаний з дезинфекцийною кислотою. Коло дверий комнати Фірміна не стало їй зовсім відваги. Цезар мусів єї піддержати.

Фірмін з очивидним трудом двигнув ся на ліжку.

— О, якаж то радість побачити тебе, Малинко! — скрикнув.

Она же скоро заволоділа над зворушенєм, розуміючи, що конечність вимагала задержаня повного спокою. Похилила ся лагідно над ним і поцїлувала єго.

На то надійшла сестра Олимпія і поглянувши лиш на неї від разу почула до неї сердечну симпатию. Обі нїжно обійняли ся, але коли Марцелька почала говорити о своїй вдячности, сейчас вийшла.

Фірмін посадив сестру при собі, близько і почав подрібно випитувати ся о всї домашні дрібниці. Тимчасом Цезар ходив по комнаті там і назад, а часом приставав, опираючи ся о поруче ліжка. А тоді Фірмін починав сьміяти ся і говорив:

— Но й щож? Чи ти був би коли того надїяв ся, Цезаре? Наша Малинка в Парижи!

А она оповідала зі всїми подробицями о своїм житю на селї, о тяжкій своїй праци в фабрицї. Коли би не та нещаслива пригода, певно не була би приїхала до Парижа.

— І коби хоч дало ся вислїдити, хто то тебе...

Перестала, бо лице Фірміна почало хмарнїти. Дав знак Цезарови, аби сїв побіч Марцельки, взяв їх руки в свою долоню і глядів на них довго. Цезар тратив панованє над собою, Марцелька як заголомшена споглядала то на брата, то на Цезара. Фірмін був спокійний і певний себе.

— Послухай Марцелько! І ти Цезаре. Хочу вам виявити мою послїдну волю.

— Алеж мій бідний, дорогий братчику— скрикнула она зриваючись — що ти говориш!

— Дуже природна річ — говорив Фірмін зовсім спокійно. — Доктор уважає мене може за дурня, але я добре чую і розумію, що він там шепче з сестрою Олимпією... Отже дуже легко може стати ся, що я з того вже не видобуду ся... Я вояк, смерти не бою ся... Коли отже маю скінчити, то хочу, аби ви менї присягли обоє, що то не змінить нїчого у ваших постановах.

До глубини порушена торжественним голосом, яким Фірмін промавляв, Марцелька питала:

— Але... але... длячого? звідкиж?

— Слухай-же, слухай! Моя воля є, аби ви побрали ся, що небудь би лучило ся — чуєш, Малинко, що небудь би лучило ся. Присягнїть мені обоє!

Ох, Цезар не робив нїякої трудности в зложеню присяги... Але Марцелька була надто розважною особою, аби перед тим не спитати:

— Однако скажи менї, Фірміне, що такого могло би лучити ся, аби нам перешкодити?

— Не знати, того нїколи не можна знати — відповів Фірмін, беручи сестру за руку. — Но, присягни!

Вагуючись відповіла:

— Я... я присягаю, Фірміне!

— Добре. Тепер я спокійнїйший...

Відпочав хвилю, а відтак знов сказав:

— Присягнете менї ще, що не будете старати ся пімстити ся за мене!

— Ах, якийже ти справдї добрий — скрикнув Цезар.

Але Марцелька обурила ся:

— То, мій братчику, було би надто несправедливо.

Фірмін стиснув єї сильно за руку.

— Присягни, Малинко! То вже така наша вояцка честь... Той що то зробив єсть так само нещасливий, як і ранений...

— Знаєш єго, Фірміне?

Він опустив очи.

— Нї!... Нї! — заперечив. — Але колиб я єго знав, то зробив би так само. Товариші не зраджують себе взаїмно. Однак того нашого пересьвідченя не хоче признати ротмістр Шено. Отже колиби ви одно або друге, довідали ся колись чого небудь, не говоріть о тім одно перед другим... Нїколи не знати, хто може учути...

А видячи, що Марцелька хоче ще опирати ся, додав:

— Подумай, Малинко, що той хлопець, котрий видко задля надміру напитку не знав сам що робить, що він має старших родичів... а може люблячу суджену, котра жде єго повороту. Коли вже маю умерти, то нехай же не буду причиною нещастя инших.

(Дальше буде).

Торжество закінчило ся забавою при музиці в читальни.

† **Померли:** О. Йосиф Лісковацкий, парох в Сосниці, перемиско-загородского деканата, наділений крилошаньскими відзнаками і золотим хрестом заслуги упокоїв ся дня 18 червня в 70 р. житя а в 40 р. сьвященьства. — Филиппа з Гіршів Сіркова, вдовиця по пароху, декані і соймовім послї упокоїла ся у Львові дня 22 с. м. в 72 р. житя. — В заліщиках помер тамошний нотар Лукія Мариновский.

— **Сьвяточна академія в честь Б. Грінченка.** Тернопільскі Русини обходили в неділю 12. с. м. сумне торжество в честь Бориса Грінченка. Простора саля „Міщаньского Братства“ заповнила ся переважно місцевою публикою. Др. Ізидор Голубович виголосив вступну промову, в якій зазначив, що сьвято Бориса Грінченка, хотяй призначене для жалібного пошанованя памяти помершого, є рівночасно триюмфом нашої национальної ідеї длятого, бо ідеали, які проповідують великі духи народу, живуть вічно і провадять людскість до поступу, розбуджують в серцях найкрасших одиниць охоту до праці на користь свого люду. Опісля переповів бесїдник житє Бориса Грінченка і его літературну діяльність, зазначуючи при тій останній незвичайну еї ріжнородність і плодовитість. На оцінку літературної діяльности Бориса Грінченка не надійшов ще час — всеж піднести належить три ціхи характеристичні, які відзначують его особу і письменність та громадяньску діяльність. А се безконечна любов до свого народу, яка спонукує Бориса Грінченка до невсипучої, літературної і громадяньскої діяльности, безмежна віра в поступ і будучність українского народа, яка не дає Грінченкови упасти під тягаром тяжких житєвих обставин, а вкінци велика працьовитість, яка зазначує ся літературними творами на всїх областях, та діяльностию над культурним і економічним двигненем нашого народа. Вкінци зазначив бесїдник, що вправдї Ворис Грінченко не був таким ґенієм, який би людскість трунув на нові шляхи, але безперечно був він „добрим і великим духом свого народу“, якому остане на довгі літа сьвіточом і найліпшим учителем. Длятого українска суспільність повинна в его слїди вступати. По промові слідували відтак продукциї „Тернопільского Бояна“, хору учеників українскої ґімназиї, гра на фортепяні п-и Заячківскої і деклямация пана Гафтковича.

— **Нечуваного розбишацтва** допустили ся два якісь молоді розбишаки в пімецкім місті Фрідберґ в Гесиї. В середу дня 22. с. м. доконано в сім місті подвійного страшного злочину, очевидно в цїли рабунку. При головній улици в сім місті стоїть двоповерховий будинок, збудований ще в 1738 р., котрий служить за ратуш, а в котрім містить ся також полїция, арешт, міский архів, помешканє бурмістра, міска каса і міска торговиця. В ратуши згаданого дня працювало около 20 урядників. На пять мінут перед 4 год. пополудни затряс страшний вибух цїлим будинком. Роздав ся так сильний гук як колиб хто стрілив з гармати. В першій хвили здавало ся, що то настав вибух ґазу але небавком показало ся, що то був або вибух пороху або динаміту.

Густа хмара диму закрила в одній хвили цїлий будинок і чути лиш було крики людий взиваючих на поміч. Вибух розніс був майже цїлий будинок. Всї вікна повиривали, сходи завалили ся зовсім, стелї потріскали зовсім, переділкові стіни повалили ся а дах так само розірвало. На щастє людем, які були під ту пору в будинку не стало ся нічого хиба що лиш дуже перепудили ся і трох покалїчило ся. Бурмістром Гравдіґом кинуло об стіну і він склом покалїчив ся, а одна дитина тяжко покалїчила ся.

Зараз збігли ся люди мало що не з цїлого міста. Сторожа пожарна явила ся на місци і приставивши драбини, зачала виносити по них урядників з ратуша, котрі не могли в инший спосіб видобути ся з розваленого дому. Полїция помагала ратувати.

В тій хвили, коли увага всїх була звернена на то, що діє ся коло ратуша, впав якийсь мужчина в чорній масці до будинку, в котрім містила ся філия державного банку, а котрий стоїть при тій самій улици і віддалений від місця вибуху може лиш на яких чотириста кроків. Замаскований розбишака стрілив до директора банку Маєра з револьвера і зранив его тяжко в голову, а відтак забрав гроші, 4.700 марок золотом і цїнними паперами, сів на колесо, що стояло перед домом і пустив ся втікати в сторону як до купелевого місця Навгайм. Люди почувши вистріли в будинку, збігли ся зараз а видячи, що розбишака втікає на колесї, пустились за ним в погоню. Якісь два пани поїхали за ним самоїздом. На дорозї якийсь ученик заступив був єму дорогу, але розбишака стрілив до него і зранив его тяжко в живіт. Так само зранив тяжко двох селян, котрі працювали в поли і хотїли також его зловити. Під самим Навгаймом розбишака видячи, що не уйде рук справедливости, стрілив собі сам в лоб і згинув на місци. При нім знайдено зрабовані 4.700 марок. Показало ся опісля, що той розбишака називав ся Генрих Баркенгайм і був шофером (машиністом і керманичем від самоїздів) і родом з міста Галлє. Він мав очевидно ще другото спільника, котрий в змові з ним підложив бомбу під ратуш, щоби еї вибухом відвернути увагу від нападу на банк і так укекшити товаришеви роботу.

Телеґрами.

Відень 24 червня. Рада державна. Президент Паттай відпер закид зроблений вчера віцепрезидентови Зазворці пос. Прохаского з нагоди одного зголосовань і завізвав пос. Прохаску до порядку за слова: шпіцлївска служба віцепрезидента Зазворки. Так само прикликав президент до порядку пос. Станка за то, що той сказав, що при голосованю шахровано. — Приступлено відтак до порядку дневного і ухвалено буджет в третім читаню.

Константинополь 24 червня. Бойкот антигрецкий виконують дуже остро. Кількох купців грецких мусїло склепи замкнути. Комітет наміряє вести бойкот аж до хвилї остаточного а для Туреччини користного залагодженя кретийскої справи.

Москва 24 червня. Начальник міста засудив на 500 рублїв кари редактора ґазети „Русское Слово“ за статю під заголовком „Тамбовска ревізия“.

Париж 24 червня. На вчерашнім обіді в елїзейскій палатї на честь болгарскої королївскої пари президент Фалїєр підніс тоаст на честь короля і королевої вихваляючи мудрість і полїтичний змисл короля і его любов мира та увіряв Болгарию о симпатиях Франциї. — Король Фердинанд відповів тоастом на честь президента зазначуючи, яку честь має Болгария для Франциї та увіряючи, що він старав ся завсїгди в своїм краю о розрість духа справедливости, свободи і суспільного поступу.

Вашінґтон 24 червня. Палата репрезентантів по переведеній дискусиї відкинула внесенє жадаюче, щоби не вводити в житє антитрустові закони.

Харбін 24 червня. Попередної ночи виконано замах на команданта міста, котрого легко ранено. Злочинець втік.

Одеса 24 червня. На славяньский з'їзд в Софії з рамени университету делеґовано проф. Казаньского.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**. 5·53, **6·35**, **9·50**.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
З Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*, 11·02.
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55 *)
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·32, 11·10.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова, **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави руск. лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.